

Arrest

nr. 93 841 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 april 2012.

1.3. Op 27 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart uw land te zijn verlaten omdat u werd lastiggevalen door de taliban omwille van de werkzaamheden van uw broer bij het Afghaanse leger (ANA). U verklaart dat uw vader bij de taliban werkzaam was ten tijde van de mujaheddin. In mei 2011 wordt uw broer vermoord door de taliban. Daarop krijgt uw vader bedreigingen en wordt ook u lastiggevalen door de taliban. Zij brengen u slagen en verwondingen toe. Uw vader besluit dat het voor u niet meer veilig is in Afghanistan en beslist dat u moet vluchten. U verliet Afghanistan en reisde naar België waar u op 1 maart 2012 aankwam en op 2 maart 2012 een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader, de taskara van uw broer, een klachtenbrief waarin u uw problemen uitlegt, een lidkaart van het leger van uw broer, een bankkaart van Kabul bank van uw broer.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u werd lastiggevalen door de taliban omwille van uw broer die voor het ANA werkte. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het CGVS kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Uw kennis over de regio waar u uw gehele leven woonde is namelijk te beperkt om uw verblijf daar aannemelijk te maken. Vooreerst is het opmerkelijk dat u prominente figuren uit uw regio niet kunt plaatsen. Zo kent u de gouverneur van Nangarhar, Gul Agha Sherzai, wel, maar u weet verder niets over hem te zeggen (CGVS, p. 5). Nochtans is Gul Agha Sherzai een van de machtigste mannen van het zuidoosten van Afghanistan en is hij reeds lang politiek actief, onder andere als warlord en machthebber over Kandahar voor de komst van de taliban en tevens na de val van de taliban. Informatie waaruit dit blijkt en waarover het CGVS beschikt werd aan uw dossier toegevoegd. Haji Zaher zegt u ook niets (CGVS, p. 5), de chef van de grenspolitie in Nangarhar en andere grensprovincies in het zuiden van Afghanistan. Het is vreemd dat u die naam niet kent, te meer omdat uw district ook op de grens met Pakistan ligt. Informatie beschikbaar op het CGVS waaruit voorgegaande blijkt werd aan uw dossier toegevoegd. Ook Malek Khajat Khan zegt u niets (CGVS, p. 5), een malek van uw district en in april 2010 ook geboekstaafd als hoofd van een Community Development Council (CDC) voor het district Deh Bala. Naar eigen zeggen is uw vader ook malek in Deh Bala (CGVS, p.8). Het mag dus verwacht worden dat u de namen van andere maleks in uw district ook kent. Evenmin kent u Burhanullah Shinwari (CGVS, p. 5), een Afghaan uit Deh bala, die na zijn doktersstudies een politieke loopbaan uitbouwde, onder andere als lid van de provinciale raad van Nangarhar, en als spreker van het Hoger Huis. Hij was de voorzitter van de onderzoekscommissie opgericht om het Amerikaans bombardement van een trouwfeest in Deh Bala te onderzoeken. Dat geen van deze toch prominente figuren voor uw district en provincie u iets zegt roept vragen op omtrent uw verblijf in Deh Bala.

Verder is het te verwachten dat u als landbouwer antwoord weet op de vraag welke hulporganisaties bij jullie actief zijn in de landbouw. U kon echter geen enkele hulporganisatie actief in Nangarhar bij naam noemen, omdat er bij u geen hulporganisaties zouden zijn zegt u (CGVS, p. 6). Uit informatie waaruit het CGVS beschikt blijkt dat verschillende organisaties in Nangarhar actief zijn in de landbouw, waarvan MADERA een van de voornaamste is, een naam die u evenmin weet te plaatsen wanneer er naar wordt gevraagd (CGVS, p.7). U hebt tevens geen weet van de initiatieven van Central Asia Development Group (CADG) en USAID ter verbetering van de irrigatiemogelijkheden in uw district, terwijl irrigatie een heikel punt is en blijft voor landbouwers in Nangarhar. In Deh Bala is na de overstromingen van 2008 en 2010 gestart met de reparatie van de bestaande irrigatiesystemen door Central Asia Development Group (CADG) en USAID , waardoor 1600 hectare land werd gerecupereerd als landbouwgrond. Als landbouwer die zijn gehele leven woonachtig was in hetzelfde district in Nangarhar valt te verwachten dat hij meer kan uitweiden over zaken zoals hulporganisaties actief in de landbouw en projecten ter verbetering van de irrigatie. In dit opzicht moet ook worden opgemerkt dat u geen weet heeft van de olijventeelt in uw provincie (CGVS, p. 7). Dit is verwonderlijk want de olijfgaarden langs de baan Nangarhar-Torkham zijn karakteristiek voor de provincie Nangarhar, aangezien olijven nergens anders in Afghanistan worden geteeld. Als landbouwer, die toch bezig is met

het telen van gewassen, is het opmerkelijk dat u geen weet heeft van de verschillende gewassen die in uw provincie worden geteeld.

In dit verband is het ook vreemd dat u de afkorting PRT niet kent. Provincial Reconstruction teams (PRT) zijn echter in geheel Afghanistan dus ook in Nangarhar actief op het vlak van wederopbouw van het land. Vele projecten zoals bruggen, districtsgebouwen en wegen worden gebouwd of gerenoveerd met het geld en de hulp van PRT's. Informatie waaruit dit blijkt werd aan uw dossier toegevoegd.

Wat betreft weersomstandigheden in uw provincie kunt u zich geen aardbevingen herinneren de laatste jaren (CGVS, p. 12). In 2009 was er echter sprake van een aardbeving met het epicentrum in Sherzad district, die zelfs de internationale pers haalde. Aangenomen kan worden dat u van deze ingrijpende gebeurtenis voor uw provincie weet heeft.

Wat betreft het beruchte incident in Deh Bala district waar 47 burgers het leven lieten bij een bombardement van de Amerikanen weet u dit incident wel in tijd te plaatsen maar weet u weinig over de daaropvolgende acties van de Afghaanse overheid. U weet niet te zeggen dat alle slachtoffers in hetzelfde dorp nabij de aanslag werden begraven en dat de nabestaanden van de slachtoffers een financiële tegemoetkoming kregen van de Afghaanse overheid (CGVS, p.6). U weet evenmin van een bezoek van Karzai aan het district in 2008, kort volgend op de aanslag, om met de nabestaanden te praten en zijn medeleven te betuigen (CGVS, p. 13). Dat u dit niet weet is des te vreemder omdat uw vader malek was in Deh Bala, dus op de hoogte moet zijn geweest van een bezoek aan het district van dat niveau. Deze informatie, beschikbaar door het CGVS, werd aan uw dossier toegevoegd.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Deh Bala district, Nangarhar provincie. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De identiteitsbewijzen die u aanbracht, namelijk uw taskara, de taskara van uw vader en de taskara van uw broer, betreffen enkel uw en hun identiteit en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoon. Overigens moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat uit zijn relaas blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt te worden vervolgd, mishandeld en zelfs vermoord omwille van problemen met de Taliban. Hij herhaalt deze verklaring met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en besluit dat hij niet kan instemmen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien hij wel degelijk voldoet aan de criteria.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij prominente figuren uit zijn regio niet kan plaatsen, (ii) hij als landbouwer geen enkele hulporganisatie kon noemen die in Nangarhar actief is in de landbouw, hij tevens geen weet heeft van de initiatieven van Central Asia Development Group en USAID ter verbetering van de irrigatiemogelijkheden van zijn district en hij evenmin weet heeft van de olijventeelt in zijn provincie, (iii) hij de afkorting PRT niet kent terwijl Provincial Reconstruction Teams (PRT) ook in Nangarhar actief zijn op het vlak van wederopbouw van het land, (iv) hij zich geen aardbevingen kan herinneren de laatste jaren terwijl er in 2009 sprake was van een aardbeving met het epicentrum in Sherzad, die zelfs de internationale pers haalde, (v) hij het beruchte incident in Deh Bala district waar 47 burgers het leven lieten bij een bombardement van de Amerikanen wel in de tijd weet te plaatsen maar weinig weet over de daaropvolgende acties van de Afghaanse overheid en hij evenmin weet van een bezoek van Karzai aan

het district in 2008, kort volgend op de aanslag, hetgeen des te vreemder is omdat zijn vader malek was in Deh Bala en hij dus op de hoogte moet zijn geweest van een bezoek van dat niveau aan het district, (vi) gelet op het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn verblijf in Deh Bala district, evenmin nog enig geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, (vii) de door hem aangebrachte documenten aan deze conclusie niets kunnen wijzigen daar ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en op zichzelf niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen en de identiteitsbewijzen enkel de identiteit van verzoeker, zijn vader en zijn broer betreffen en geen verband houden met de door hem aangehaalde vluchtmotieven en (viii) hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielse relaas en vluchtmotieven en zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofdte of van zijn verblijfsituatie of regio van herkomst.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 april 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker betwist dat zijn kennis over zijn district Deh Bala in de provincie Nangarhar onvoldoende zou zijn waardoor er geen zekerheid zou bestaan over zijn afkomst. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij gaat aan de vaststelling dat hij landbouwer was van beroep en hij in zijn dorp een erg besloten leven leidde. Het spreekt daarom voor zich dat hij geen uitgebreide kennis kan tentoonspreiden betreffende de politiek, en dit is des te meer het geval in een samenleving als Afghanistan waar de bevolking zeer geïsoleerd woont en weinig banden heeft met andere provincies, laat staan met het centrale gezag, aldus verzoeker. Hij meent dan ook dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle gestelde vragen betreffende zijn regio van herkomst kan beantwoorden. Volgens verzoeker gaf hij tijdens het gehoor blijk van een voldoende kennis van zijn district, waaruit met zekerheid zijn afkomst en verblijf kan worden afgeleid.

Deze door verzoeker aangevoerde redenen kunnen bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verschoning voor het in de bestreden beslissing in zijn hoofdte vastgestelde gebrek aan kennis. Immers, dat hij in zijn dorp een erg besloten leven leidde en men in Afghanistan weinig banden zou hebben met andere provincies, noch met het centrale gezag, kan bezwaarlijk verklaren dat verzoeker prominente figuren uit zijn eigen regio niet kan plaatsen, laat staan dat dit een verklaring zou kunnen bieden voor de vaststellingen dat (i) hij als landbouwer geen enkele hulporganisatie kon noemen die in Nangarhar actief is in de landbouw, hij tevens geen weet heeft van de initiatieven ter verbetering van de irrigatiemogelijkheden van zijn district en hij evenmin weet heeft van de olijventeelt in zijn provincie, (ii) hij de afkorting PRT niet kent terwijl Provincial Reconstruction Teams (PRT) ook in Nangarhar actief zijn op het vlak van wederopbouw van het land, (iii) hij zich de aardbeving in 2009 met het epicentrum in

Sherzad niet blijkt te herinneren en (iv) hij het beruchte incident in Deh Bala district waar 47 burgers het leven lieten bij een bombardement van de Amerikanen wel in de tijd weet te plaatsen maar weinig weet over de daaropvolgende acties van de Afghaanse overheid en hij evenmin weet van een bezoek van Karzai aan het district in 2008, kort volgend op de aanslag, vaststellingen welke overigens in voorliggend verzoekschrift op zich niet worden betwist zodat deze onverminderd overeind blijven.

Ook het verweer dat het niet meedelen van bepaalde details/anekdotes tijdens het gehoor te wijten was aan stress, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van herkomst, kan de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker niet toedekken. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of trauma verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De vastgestelde onwetendheden betreffen daarenboven geenszins details noch anekdotes doch wel aspecten van verzoekers directe en persoonlijke leefwereld. De Raad wijst er verder op dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden zouden kunnen worden verklaard door een beweerd gebrek aan vertrouwen. Tot slot vindt ook verzoekers bewering als zou hij tijdens het gehoor een verwarde indruk hebben gemaakt, geen steun in het administratief dossier. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om te antwoorden op de gestelde vragen zonder dat daar enige aanwijzing is dat hij een verwarde indruk zou hebben vertoond, temeer daarover ook geen enkele melding werd gemaakt op het einde van het gehoor waar werd gepolst naar eventuele toevoegingen van verzoeker en zijn advocaat. Daar verzoeker aldus geen valabele reden aanbrengt voor het niet afleggen van volwaardige verklaringen aangaande zijn beweerde regio van herkomst, blijven de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden onverkort overeind.

2.5. Zo verzoeker erop wijst dat het de taak is van de asielinstantie om zijn vrees te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt en dat hij het origineel van zijn werkkaart heeft neergelegd zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag dient te beoordelen ten aanzien van Afghanistan, hetgeen in casu niet het geval is daar de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de door hem aangebrachte asielmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke ongefundeerde bewering in het licht van de concrete en omstandige motivering van de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op uitvoerige wijze uiteenzet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar, waar hij de beweerde activiteiten en vervolgingsfeiten situeert. Dat verzoeker zijn originele taskara, de taskara van zijn vader en zijn broer, een klachtenbrief, een lidkaart van het leger van zijn broer en een bankkaart van de Kabul bank van zijn broer heeft voorgelegd doet geen afbreuk aan deze pertinente en draagkrachtige motieven die steun vinden in het administratief dossier. Immers, zo de taskara's al authentiek zouden zijn, bevatten deze slechts aanwijzingen over verzoekers identiteit, nationaliteit en geboorteplaats, doch bieden deze stukken geen enkele indicatie over zijn werkelijke verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. Ook de overige door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden afkomst uit Deh Bala te herstellen en zijn derhalve niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.6. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees tot vervolging heeft, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij moet aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid – zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, zoals in casu onder meer een taskara – tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofdte van verzoeker, in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Nangarhar/Afghanistan gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die hij in dit land of plaats beweert te hebben ondervonden. Immers, indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees

voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS